

[Alfred Hansen]

maksimalt op til 3 år efter deres udtræden af folketinget. Når vi ved, hvor ofte et folketingsvalg kan komme, så synes jeg nok, at der også er nogle økonomiske aspekter i dette forslag sammenlignet med den retfærdighedshandling, som det vil medføre. Jeg tvivler på, at vi sidestiller de to grupper ret meget mere, end vi gør i øjeblikket.

Endelig er det da også sådan, at man må risikere lidt, hvis man vil øve indflydelse på landets lovgivning. Når man ønsker at opstille til folketinget med stor risiko og sandsynlighed for at blive valgt, så må man også være klar over de økonomiske gevinster, der vil være for nogle, og økonomiske tab, der kan være for andre. Det skulle yderligere animere folketingsmedlemmerne til at gøre noget ved løsningen af landets problemer, og så de har mulighed for at blive hængende, om man så må sige.

Jeg vil konkludere, at det foreliggende forslag ikke løser dette grundlæggende problem i folketinget. Det kan måske nok være et plaster på såret, og det kan skabe ro for en kort periode for de folketingsmedlemmer, som pludselig ryger ud af folketinget, men det løser på ingen måde det grundlæggende problem for folketingsmedlemmerne her og nu.

Melchior (CD):

Det her fremsatte forslag skal ses i sammenhæng med bl. a. det forslag om sekretærhjælp til folketingsmedlemmer, som blev behandlet for nogle uger siden. Begge forslagene blev faktisk indleveret samme dag og har et fælles formål, nemlig følgende: vi hverken kan eller bør have og har ikke noget at gøre med vælgerens afgørelse, dem kan vi altså ikke lave om på. Vi kan heller ikke lave om på hinanden, nuværende eller kommende folketingsmedlemmer. Vi kan ikke forbedre hinanden med hensyn til vore forskellige menneskelige egenskaber. Men det, vi kan og bør gøre, er nok at forbedre de arbejdsvilkår, der er, dels for at sikre en ligelig, almen rekruttering af folketingsmedlemmer, dels for at udnytte folketingsmedlemmernes tid og kræfter, medens de er herinde, bedst muligt. Det er nok det, som befolkningen har krav på, og i dette lys skal disse forslag altså ses.

Hr. Alfred Hansen, tror jeg det var nu til sidst, sagde, at det var modigt. Sådan føler jeg det i og for sig ikke. Det er jo vor skik i

CD at tale naturligt om naturlige ting, også når det er egne anliggender, og man er efter min mening lidt af en lusepuster – det må man måske sige – hvis man, når det er én selv, det er møntet på, ikke turde tale lige så naturligt om dette som om de mange andre ting, vi skal beskæftige os med.

Må jeg gå i gang med en besvarelse til de enkelte ordførere og takke dem, der dog har kunnet se en rimelig hensigt heri, og håbe, at både de og andre, der har stillet sig helt skeptiske, vil være til at få i tale under kommende samtaler i udvalg og andetsteds.

Hr. J. K. Hansen kan ikke se den store ligestilling og siger, at landmænd, læger, forretningsfolk og slige kan gå lige tilbage til normal indtægt. Det må være nogle helt specielt dygtige folk, og jeg tror sådan set, at folketingsmedlemmerne er ganske almindelige mennesker, og det er det vel også meningen at de skal være, der er ikke noget eliteprincip i udvælgelsesprocessen. Det må være en meget dygtig læge, advokat eller landmand, som vitterlig ikke skulle få noget tab, heller ikke i tiden efter at han forlader folketinget, af klienter eller i kvalitet af sin virksomhed ved sit eget fravær. I hvert fald gælder det for alle sådanne virksomheder, som er opbygget netop af én person og på denne persons kunnen og øvrige egenskaber, at et fravær over nogle år i ni ud af ti tilfælde vil svække denne virksomhed og dermed den pågældende persons muligheder for normal indtjening – det var det udtryk, hr. J. K. Hansen benyttede – også i en tid efter udtræden.

Hr. Arentoft, der var forbavsende moderat i sin kritik af forslaget, mente, at de 3 måneder med efterløn, som vi har nu, skulle være rigelig tid til, skal vi sige at reindpasse sig i samfundet, men derefter brugte han det meste af sin tale til at sige, at for adskillige partiers vedkommende er det altså ikke tilfældet. Han henviste selv til hr. Poul Dams udtalelser forleden dag, som jeg også har læst. Vi kender næsten kun eksempler på, at det private erhvervsliv ikke har brug for tidligere folketingsmedlemmer, da slet ikke hvis de har nået 50 års alderen. For det private erhvervsliv er det ikke nogen kvalifikation, at man har siddet i folketinget – tværtimod. Det er ikke, fordi jeg tror, at folketingsmedlemmer er ilde anskrevet, det er et medieflip, og det tror jeg slet ikke på, det er simpelt hen,